

Yeni İnsan Yayınevi
Edebiyat

Yazar Hakkında

Oya Akçizmeci, 1960 yılında Adana'da doğdu. Çocukluğu ve gençliği İstanbul'un Beşiktaş ilçesinde geçti. Beşiktaş Kız Lisesi ve Gazi Üniversitesi'nden mezun oldu. Yaşantısının büyük bölümünde Millî Eğitim Bakanlığı'na bağlı Orta Dereceli Okullarda öğretmenlik yaptı. Öğretmenlik yıllarından itibaren edebiyata büyük ilgi duydu.

SAÇLARIMDAKİ RÜZGAR

Oya Akçizmeci

Yeni İnsan Yayınevi -269
Edebiyat Serisi -54
Saçlarımdaki Rüzgar
Oya Akçizmeci
I. Baskı, İstanbul, Aralık 2020
ISBN: 978-605-7764-53-9
Genel Yayın Yönetmeni: Aytaç Timur
Editör: Zümrüt Bıyıklıoğlu
Kapak Tasarım: Aygül Demirtaş
Dizgi: Aygül Demirtaş
Sertifika No: 12186

©Tohum Yayıncılık Turizm Reklam ve Sağlık Hizm. San. Tic. Ltd. Şti. 2020
İçerenköy Mah. Değirmenyolu Sokak Kutay İş Merkezi B Blok
No:18 Kat:2 Büro:6 Ataşehir/İstanbul
Tel: (0 216) 489 84 08

Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın, tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.yeniinsanyayinevi.com
yeniinsanyayinevi@gmail.com
newhumanpublisher@yahoo.com
[facebook/yeniinsanyayinevi](https://facebook.com/yeniinsanyayinevi)
[instagram/yeniinsanyayinevi](https://instagram.com/yeniinsanyayinevi)
twitter.com/yeninsanyayin

Baskı: Asya Basım Yayın Sanayi Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli -Bağcılar -İSTANBUL
Sertifika No: 36150

SAÇLARIMDAKİ RÜZGAR

Oya Akçizmeci

YENİİNSAN

*Bu kitabın yazımında bana her aşamada destek olan aileme,
sevgili editörüm Zümriit Bıyıklıoğlu'na ve hikayeleri ile
kitabıma renk katan Aysel avuşoğlu'na teşekkiir ederim.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Elife Hanım, elinde kahve tepsisiyle oturma odasına doğru süzülürken gözü kızına takıldı. Müstenire her sabah olduğu gibi mektebe gitmek üzere hazırlanıyordu. Sırrı yer yer dökülmüş aynaya iyice yaklaşmış, gölgeler arasından alnına düşen inatçı bir perçemi kıvrıp düzeltmeye çalışıyordu. Uzun saçlarını akşamdan çaputlara sarmış, buklelerini omuzlarından aşağı serbest bırakmıştı. Üzerine, dar bütçelerinden ayırabildikleri üç beş akçeyle mahalle terzisine diktirdiği eteğiyle yakası farbelalı gömleğini giymişti. Tülin'in hediye ettiği, kolları inci işlemeli hırkayı omuzlarına atmıştı. Çarşafını ütölemiş, yatağının üzerine sermişti. Yüzü solgundu. Canının sıkkın olduğu her halinden belliydi. Oysa okula başladığı ilk günden bu yana her sabah heyecanla, neşeyle hazırlanmıştı.

İşgal kuvvetleri şehre girdikten sonra ilk olarak İstanbul'daki askeri okulları kapatmışlardı, şimdi de sıra sivil okullara gelmişti. Kızının tam anlamıyla hevesi kursağında kalmıştı. Şehirde olan bitenler Elife Hanım'ı kaygılandırırsa da kızının İnas Sanayi-i Nefise mektebine yazılması, resim hocası olur diye sanat okuması başından beri kadının hiç aklına yatmamıştı; o yüzden okulun kapanmasına içten içe seviniyordu. Kızı dizinin dibinde oturur, bir ev nasıl çekip çevrilir, iki tas yemek nasıl kaynatılır, öğrenebilirdi nihayet.

Elife Hanım kızının dizlerinin dört-beş parmak altına düşen etek boyuna bakıp memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı. Son zamanlarda Müstenire'nin davranışlarında, giyim kuşamında gözlediği değişiklikler hiç hoşuna gitmiyordu. Şehri dolduran Rus kadınlara benzemeye başlamıştı. Kocasına sabah kahvesini vermek üzere kapının önünden ayrıldı.

Odaya girerken söyleniyordu. "Hep bu mektebin ve Tülin denen o kızın yüzünden!" Mektep hayatı Müstenire'yi yavaş yavaş değiştiriyordu. Tülin denen o kızla sıkı fıkı olduğundan beri yürüyüşü, konuşması, saçı başı da değişmişti. Konu komşunun arkalarından fiskos ettiklerinin farkındaydı. Kız çocuklarının ressam olduğu duyulmuş, görülmuş şey değildi. Ortalık bunca karışıkken, sokaklar güvenli değilken, hangi akla hizmet gencecik tazeyi vapurlarla faytonlarla ta şehrin diğer ucuna okumaya gönderiyorlardı? Üstelik kıt kanaat geçinirken, tam rahat edecekken, boyaydı, kâğıttı, kitaptı derken... Kendine hâkim olmadı, "El âlem torun tosun severken..." diye söylendi. Hüseyin Bey karısının dırdırına artık alışmıştı. Başını gazetesinden kaldırmadan "Yine ne var Hanım?" diye sordu. Elife Hanım omuz silkti. Camın önüne geçip oturdu. Eski koltuk derdini anlamışcasına gıcırdadı. Elife Hanım söylenmeye devam etse kocasının aldırmayacağını, her zamanki gibi kızının tarafını tutacağını biliyordu. Şu ressam okuluna gitmek de onun başının altından çıkmamış mıydı? Yaşıtlarının kapılarında görücüler sıraya girerken kocası, Müstenire resim öğretmeni olacak diye tutturmuştu. Okul dediği üç koca yıldır. Son gelişmelerden sonra işin sonunun nereye varacağını artık Allah bilirdi. Hüseyin Bey karısının kulağını bükmüş, kız mezun olmadan mahallenin ihtiyar çöpçatanlarından, görücülerden uzak durmasını, sakın ola önüne taliplerle gelmemesini sıkı sıkıya tembihlemişti.

Karısının içinden geçenleri duyar olmuşcasına gülümsedi bıyık altından ve gazetesine geri döndü. Önce kulaktan kulağa yayılan, şimdi de gazetelerde yayımlanan haberler endişe vericiydi. İstanbul'da toplanan Divan-ı Harp, Mustafa Kemal'i idama mahkûm etmişti. Bu karar sokaklarda bir kısım insan tarafından memnuniyetle karşılanmış, Ankara meclisine umut bağlamış

olanları ise endişelendirmişti. Hayatının neredeyse tamamını saraya hizmet ederek geçirmiş Hüseyin Bey, bir yıldır Anadolu'da yanmaya başlayan ateşi, ufuktaki kurtuluşu görüp umudunu büyütüyordu. Kızının telaş içerisinde odaya girmesiyle dikkati dağıldı. Müstenire yorgun bir sesle "Günaydın!" diye selamlandı odadakileri ve kahvaltı için onu bekleyen sofradan ağzına bir parça pişi, iki de zeytin attı.

"Otursana kızım, bu ne telaş?" dedi Hüseyin Bey, "adamakıllı doyur karnını." Elife Hanım onun bu hallerine alışkındı, sesini çıkartmadı. Bakışlarıyla kızını tepeden tırnağa süzmeye devam ediyordu.

"Geç kaldım babacığım" dedi Müstenire ağzındakileri geveleyerek, "malum yapacak çok iş var bugün. Üstelik tramvayı kaçırsam... Gitmesem de olur artık." Elife Hanım küçümser bakışlarını kızına dikti:

"Ayol bu kadar mühim olan nedir?" diye sordu.

"Hamalları da hocaları da kim bilir ne zaman bulurum artık. İşlerim kalırsa telef olurlar." diye cevapladı Müstenire. Annesinin küçümser tavrını sezmişti. İlişkilerine hakim olan mesafe ister istemez gelip sesine yerleşmişti. Hüseyin Bey kızının endişeli yüzüne şefkatle baktı:

"Müdüriyet ne karar verdi?" diye sordu. Müstenire çayından aceleci bir yudum aldı.

"Resimleri ve malzemeleri zarar görmesinler diye bir depoya kaldıracacağız. Hamallar gelmeden önce hepsini güzelce sarıp sarmalamak gerekiyor." dedi.

"Mektep kapanıyor yani," dedi Hüseyin Bey.

"Tam olarak kapanıyor sayılmaz aslında. Hocalar gelmeyecekmiş derslere ama belki atölye açık olacakmış, öyle bir laf dolaşiyor. Kesin de değil tabii. Bilemiyorum, hoca olmayınca atölye açık olsa ne olacak? Şimdilik bitmiş işleri paketleyip depoya taşıyacağız. Sonrası Allah kerim." Hüseyin Bey gözlüklerinin üzerinden kızının üzgün yüzünü süzdü.